

מרגש להחזיק ביד את הספר שהגביה מאד את רמתו הרוחנית של הגאון רבי שריה זצוק"ל.

הוא וויתר הרבה דברים גדולים בממון וגוף שקשה לפרט כיוון שאמר לעצמו, "איך אני שחי תמיד על הלכתחילה, יתנהג בדיעבד", היינו בדיעבד - לדידו שהשתדל תמיד לצאת ידי כל השיטות, וכעת הוא נאלץ לעשות פעולה שהיא מהודרת רק על פי שיטת הרמ"א, לדוגמא.

נשמה גבוהה

נכדו הגדול שליט"א הרה"ג ר' מרדכי פלד משתלב בשיחה, ומספר. הנה מסתמא כבר סיפרו לכם כי בעת בואו בברית הנישואין עם בתו של רבי הגאון השקדן ר' חיים עוזר ינובסקי זצ"ל, אמר לו מרן החזון איש אודותיו: זו נשמה גבוהה שירדה לעולם. ואכן מעניין להבחין בכך מימי ילדותו ממש בהיותו בסביבת מגורים רחוקה, ועם כל זאת הפציע אורו מתוכו. בגיל 8 הוא עמד בחנות מכולת ליד ביתו בתל אביב, בעת שהתפתחה שם תגרה קשה בין בעל החנות לאנשי דלא מעלי, ובעת שהם זעקו בגנותו של בעל המכולת

בעלמא דאתי, הוא יחייך על כולנו גם יחד, והצביע על כל הנאספים.

ההוצאה הראשונה

של ספר חפץ חיים

הנכד רבי יעקב וינוגרד שליט"א מספר: במוצאי שבת של האשפוז הראשון נכנסתי לבקרו והתעניינתי כיצד סבא מרגיש? והוא השיב: ברוך ד', אבל מדוע מוצאים לי דם הרי אף פעם לא שפכתי דם של שום אחד, כשכוונתו ב"שפכות דם" - אונאה, מלבין פני חברו, ולשון הרע וכדומה...

ומכאן אנו שבים לשמירת הלשון של הגאון רבי שריה. אנו מתעניינים מה המקור לכך שאמר על עצמו ששבעים שנה לא הוציא מפיו לשון הרע...

רבי יוסף אליהו שליט"א משיב: לי אמר אישית בזה הלשון: כאשר הייתי בישיבת חברון לא ידעתי מה זה חומר לשון הרע, עד שהגיע לידי הספר שמירת הלשון שיצא על ידי החפץ חיים מההוצאה הראשונה של הספר, ומאז בלא נדר - הפסקתי לדבר לשון הרע, ברוך ד' - שבעים שנה. הנכד מוציא ומראה לנו את ספר החפץ חיים שעליו דיבר הסבא,

משמים נותנים לנו עוד קצה חבל שנוכל להחזיק בו - ועל ידי כך להכיר את המושגים של הדורות הקודמים. חבל על ראבדין ולא משתכחין.

הדקדוק הלכה שלו כידוע, היה כחד מקמאי. הוא היה סבור שהיסח הדעת באבילות הוא איסור. פעם כאשר ביקש ממני ללוותו לניחום אבלים בבית משפחה חשובה מאד. לפני שנכנסנו אמר לי: אם יהיו שם דברים בטלים או פוליטיקה וכדומה לא נישאר שם. ואכן, מיד שנכנסנו דיברו שם דברי בטלה. הוא התיישב ואמר 'המקום ינחם' ומיד קם ויצא. וכאשר 'ישב שבעה' בעצמו חשש מאד מהיסח הדעת, נזהר מאד מדברים בטלים ולמד עם בנו כל העת רמב"ם בהלכות אלו. הוא קרא הלכה אחת ורבי דוד שליט"א הלכה שניה וחזר חלילה - כל הזמן.

בעת ה'שבעה' כאשר נכנסו לנחם לקראת כל מנחם אמר "ברוך דיין האמת". באחת הפעמים שעמדתי בחדר עמד מאחורי דיין חשוב תלמיד חכם וכשהיה נוכח במחזה זה של "דיין האמת", לחש באוזני 'מנא ליה הדברים הללו'...? הוא היה בטוח שהשווער לא שומע אבל הוא שמע. פנה אליו ואמר: באר הגולה סימן שע"ו... ההוא נדהם והתבייש.

(חתנו שליט"א מקריא את דברי "באר הגולה" ומקדים: בטור סי' שע"ו כתב בב"י "אין המנחמים רשאים לפתוח עד שיפתח האבל. ונראה שמה שכתב הרמב"ן בשם רבינו האי שהאבלים מתחילים ואומרים 'ברוך דיין האמת' הוא מטעם זה". על פי זה כתב בבאר הגולה שם בשולחן ערוך: "וכתב הבית יוסף שנראה מה כתב הרמב"ן בשם רבינו האי גאון שהאבלים מתחילים ואומרים ברוך דיין האמת הוא מטעם זה").

בשעתו, אחד מגדולי התורה ברור, התגורר סמוך אליו ברחוב ירושלים בבני ברק. סיפר לי ת"ח שהשתתף בימים ההם לפני יותר מיובל שנים, בשיעורו הקבוע של אותו גדול. אחד היושבים בשיעור הזכיר דבר הלכה של השווער זצ"ל. ישב שם ת"ח נוסף, שמשום מה הגיב שלא בדרך ארץ. הגאון הבחין בכך, הסתכל עליו בגערה והתבטא: בעולם הזה יש לך אפשרות לגחך, ניהא, אבל שם, למעלה

